

1. Žád-ný ne - ví co ten flá - ma zku - sit mu - sí, když má do - ma že - nu zlou.
Čas - to - krát se pře - de dveř - ma zou - vat mu - sí, když se vra - cí s ná - la - dou.

Z hos - po - dy se nech - ce ven, pi - več - ko je ja - ko křen, pro - to všich - ni

ka - ma - rá - di čí - še zved - nem, na zdra - ví se na - pi - jem. Na zdra - víc - ko přá - te - lé,

na - pi - jem se ve - se - le. Ten kdo se na - pi - je ten u - ži - je, ze svě - ta ně - co má, ne - ví - dá - no,

když se rá - no do mů vra - cí - vá. Na zdra - víc - ko přá - te - lé, na - pij - me se ve - se - le.

Vždyť pře - ce na tom ná - lo zá - le - ží, jsme mla - dí nám svět ná - le - ží.

svět ná - le - ží.

2. Kdo pil u - mřel a kdo ne - pil u - mřel ta - ky to je pře - ce sta - rá věc.
My tam všich - ni ka - ma - rá - di půj - dem ta - ky tam na - ho - ru do ne - bes.

Až tam v ne - bi bu - dem stát, jen jed - no si bu - dem přát,

by nám na hrob des - ku da - li mra - mo - ro - vou, na ní ná - pis bu - de stát. Na zdra -

D. S. al Fine

